

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2010, č. j. 1111/10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 47/2010 – 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Zuzany Pechtorové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla jeho žaloba ze dne 17. 5. 2010, směřující proti výše uvedenému rozhodnutí žalované, postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je rozhodnutím ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), kterým se pouze upravuje vedení řízení, a proti

takovému rozhodnutí je kasační stížnost nepřípustná. Poučení krajského soudu o možnosti podat kasační stížnost je tedy chybné. S napadeným usnesením však nesouhlasí a domáhá se jeho „*změny*“ Nejvyšším správním soudem.

Kromě toho tvrdí, že Česká advokátní komora je profesní organizace se sídlem v Praze. Zákonná úprava však nezakazuje zřídit sídla organizačních jednotek mimo Prahu a pobočka se nachází v Brně. Pokud určování advokátů provádí ředitel této organizační složky v Brně, je de facto i de iure sídlem „*správní činnosti tohoto orgánu*“ Brno a není důvodné, aby soudní dozor prováděl „*vzdálený soud v Praze*“ namísto soudu nejbližšího.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně neoznačil žádné kasační důvody, zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Nicméně s ohledem na jejich obsah má soud za to, že namítá-li stěžovatel formální a materiální vadnost napadeného usnesení, je zjevné, že uplatňuje kasační důvody podle písm. a) a d) cit. zákonného ustanovení.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že se nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že kasační stížnost směřující proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Zdejší soud v této věci poukazuje na ustálený právní názor, podle něhož „*proti usnesení, jímž krajský soud rozhodl o postoupení věci místně příslušnému soudu, je kasační stížnost přípustná*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, nebo rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35; veškerá zde citovaná judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz). Jak je v citovaném usnesení zdejšího soudu vyloženo podrobněji, usnesení o postoupení z důvodu místní nepříslušnosti nemá charakter rozhodnutí, kterým se toliko upravuje vedení řízení, neboť se jím citelně zasahuje do práva účastníka řízení na zákonného soudce. „*Rozhodnutí krajského soudu ve věci místní příslušnosti totiž právě s přihlédnutím k závažnosti uvedeného principu musí být umožněno podrobit přezkumu Nejvyšším správním soudem, a to tím spíše, může-li se v takové věci na Nejvyšší správní soud obrátit ten z krajských soudů, jemuž byla věc postoupena. Může-li takovou kognici vyvolat (nikoli ve svém ústavně garantovaném právu) dotčený státní orgán, tím spíše musejí mít takovou možnost i ve svém ústavně zaručeném subjektivním právu dotčení účastníci řízení.*“

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že k postoupení věci městskému soudu nebyl dán důvod. K tomu je třeba uvést, že podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. v relevantním znění platí obecné pravidlo, podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

V případě České advokátní komory je nutno vycházet ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 40 odst. 1 tohoto zákona se zřizuje „*Komora se sídlem v Praze a s pobočkou v Brně.*“ Stěžovateli je samozřejmě nutno přisvědčit v tom, že Česká advokátní komora představuje veřejnoprávní korporaci typu

profesní samosprávy, má samostatnou právní subjektivitu a vystupují a jednají za ni jednotlivé orgány na základě jejich působnosti, vymezené zákonem a blíže konkretizované ve stavovských předpisech. V tomto dílčím aspektu se proto krajský soud dopustil nepřesnosti, když uvedl, že správním orgánem, který vydal rozhodnutí, je Česká advokátní komora. Ve skutečnosti totiž správní rozhodnutí vydává vždy příslušný orgán této veřejnoprávní korporace; samozřejmě jejím jménem.

U určení advokáta (případně u zrušení tohoto určení) zákon č. 85/1996 stanoví, že rozhoduje Komora (§ 18) a blíže vymezuje, že v rámci Komory toto rozhodování přísluší předsedovi Komory [§ 45 odst. 2 písm. a)]. Naopak ve vztahu k pobočce České advokátní komory v Brně zákon pouze demonstrativním způsobem uvádí, že tato zejména zajišťuje působnost pro evropské advokáty a advokáty se sídlem v obvodu krajských soudů v Brně a Ostravě a pro jejich advokátní koncipienty (§ 40 odst. 1). Je tak zřejmé, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když dovodil místní příslušnost přezkumu správního rozhodnutí v obvodu Městského soudu v Praze. Příslušným orgánem Komory k vydání těchto správních rozhodnutí je totiž podle zákona její předseda, a ten nepochybně nemá sídlo na pobočce v Brně, nýbrž v Praze. Skutečnost, že příprava a zajištění rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 18 zákona o advokacii je fakticky delegována na brněnskou pobočku, není z hlediska vymezení místní působnosti správních soudů rozhodná. Shodný závěr byl již zdejším soudem vysloven v jiné věci téhož stěžovatele, a to v rozsudku ze dne 5. 1. 2012, č. j. 2 As 141/2012 – 27.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšné žalované nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto advokátce JUDr. Zuzaně Pechtorové přiznává odměnu za dva úkony právní služby (studium spisu dne 17. 5. 2011, doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 6. 2011) ve výši 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2012

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu